

MORGENAVISEN Jyllands-Posten

Chefredaktion: Carsten Juste (ansvarhavende),
Jørn Mikkelsen og Henrik Thomsen

Direktion: Lars Henrik Munch (administrerende)

Udgiver og tryk: JP/Politikens Hus A/S
8260 Viby J. Telefon 87 38 38 38. Se også side 2

Splittet NATO

SPLITTELSEN PÅ NATO-topmødet i Istanbul var udpræget, selv om de fleste deltagere på sædvanlig diplomatisk facon forsøgte at sløre det. USA's præsident George W. Bush forsøgte også at spille rollen, da han ligesom på de forudgående møder i G8 og med EU havde stærkt brug for et europæisk håndslag om støtte i Irak. Det ville være værdifuldt for den hjemlige valgkamp, men topmødet leverede ikke den forventede vare på dette punkt, ligesom det generelt skuffede forventningerne.

Den franske præsident Jacques Chirac undlod dog enhver form for diplomatisk indpakning, da han fastslog, at NATO's flag ikke skal hejse på irakisk grund. Det kan hermed konstateres, at splittelsen fremkaldt for godt et år siden af uenigheden om afvæbning af Saddam Hussein-regimet i Irak fortsat er usvækket, og at Frankrig og Tyskland fortsat står stejlt over for USA og Storbritannien. Andre må gerne hjælpe, men man skal ikke forvente bidrag fra dem.

Magtoverdragelsen til den midlertidige udpegede irakiske regering får desværre ikke de to stater til at melde sig med kærkommen troppenhjælp, selv om de har stået i spidsen for opfordringer til USA om at træde i baggrunden, og det er forstemmende, at den irakiske befolkning skal være gidsler i denne overordnede magtkamp. Det er svært at frigøre sig fra tanken om, at det er vigtigere for Chirac at spænde ben for præsident Bush i den hjemlige valgkamp end at bidrage til en fredelig fremtid i Irak.

Topmødet bekræftede også, at NATO-engagementet i Afghanistan er dybt utilfredsstillende, fordi de oprindelige mål langt fra er indfriet. Trods en gribebeholdning fra landets præsident om hurtig og effektiv hjælp er det fortsat uvist, i hvor høj grad organisationen kan indfri det år gamle løfte om at styrke tilstedeværelsen i landet, og det er dybt betænkeligt, at indsatsmulighederne måske er forspildt, hvis

hjælpen ikke kommer hurtigt frem. Løfter om mere troppenhjælp blev givet, men der er fortsat stor usikkerhed om, hvorfra de skal komme og hvornår, og dermed ligner det til forveksling usikkerheden omkring den trufne beslutning om at bistå Irak med uddannelse af politi og sikkerhedsstyrker.

Det er nok for tidligt at kalde den manglende handlekraft for en decideret krise, men det viser sig desværre endnu en gang, at forsvarsorganisationen er sårbar med en beslutningsproces, som kræver enighed bordet rundt.

Det er situationen i Irak, som hidtil har været og fortsat er den egentlige årsag til en splittelse, som medfører, at NATO er nødt til at træde vande på et tidspunkt, da en hel del af medlemslandene forventer, at organisationen diskuterer og tilpasser sig fremtidsperspektiverne.

Det er en skuffende udvikling for medlemslande, som er i færd med at tilpasse deres forsvar til tidens internationale krav, og ikke mindst for nye medlemslande østfra, som har set bl.a. NATO-medlemskabet som en garanti for stabilitet og fred.

Dette attraktive fællesskab står desværre svækket af splittelse på stormagtsniveau, og det vil i længden modarbejde den reform af NATO's formål og midler, som det er nødvendigt at få gennemført hurtigt, så medlemslandene også kan tage bestik af behovene for mandskab og materiel.

Det kan vare længe, før Europa kan stå alene militært og forsvarsmæssigt, og det er heller ikke ønskeligt, at Europa fjerner sig fra USA. Tværtimod har vi gode vestlige værdier at stå sammen om og at forsvare. Derfor virker den fortsatte fransk-tyske konfrontationspolitik som et hasardspil, der ikke blot kan få uønskede konsekvenser for det transatlantiske samarbejde, men også for EU-samarbejdet.

Begge dele har dybt problematiske fremtidsperspektiver.

Ånd og dannelse

ET MARKANT flertal blandt forstanderne på de danske folkehøjskoler mener, at elever skal have mulighed for at finansiere opholdet ved hjælp af uddannelsesstøtte - SU.

Samtidig bekræfter en række forstandere i en rundspørge, som Jyllands-Posten har foretaget, at de i stigende grad tilbyder kurser, der har studieforberedende karakter.

Begge dele er uheldige og harmonerer ikke med højskolebevægelsens ånd og værdigrundlag.

De danske folkehøjskoler skal som hidtil danne ramme om ånd og dannelse, ikke om eksamen og SU.

højskoler bevæget sig så langt bort fra det oprindelige idégrundlag, at de knap kaldes folkehøjskoler, og kun en liberal tilskudslovgivning har sikret overlevelse.

Tager man skridtet fuldt ud og gør folkehøjskolerne til SU-berettigede eksamenskoler, fjerner man samtidig sin egen eksistensberettigelse.

Folkehøjskolerne har siden Grundtvigs og Kolds dage i midten af 1800-tallet, da højskolebevægelsen begyndte, været under forandring. Nogle er opstået, andre er forgået, og sådan vil det også være i fremtiden.

Uanset tidernes foranderlighed skal folkehøjskolerne bevare og videreudvikle værdigrundlaget, hvor højskolerne bl.a. er forum for oplysning og debat, for åndelig udvikling og dannelse og for menneskeligt fællesskab og fælles kulturværdier.

Alle værdier, der er blandt grundpillerne i Danmarks udlægning af demokrati - det samarbejdende folkestyre - er væsentlige for vores egen selvforståelse som folk og nationalstat.

Folkehøjskolerne har i en årrække været i krise, og når forstanderne tyer til tro på SU og kompetencegivende kurser med eksamen, er det selvfølgelig et led i overlevelseskampen.

Men i stedet for at gå i konkurrence med de uddannelsesinstitutioner, der i forvejen kan den slags, bør folkehøjskolerne snarere vende blikket mod rødderne og tilpasse værdigrundlaget til nutiden.

I forvejen har en række folke-

500.000 borgere svigtes

Af Erik Lund, landsformand i Foreningen af Pantefogeder, Allikevang 2, Allerød

I DEN nye strukturreform har regeringen og Dansk Folkeparti fokuseret meget på "Borgeren i centrum", en indgang til det offentlige og enkelhed og gennemsækelighed.

Jeg er sikker på, at på langt de fleste områder vil borgerne opleve strukturreformen som en lettelse i dagligdagen.

På et område har man dog skudt sig selv i foden og aftalt et system, hvor borgeren nu bliver kastebold mel-

lem flere myndigheder og ikke vil kunne gætte sig til, hvor man skal henvende sig.

Hidtil har borgere med gæld til det offentlige normalt kun skullet henvende sig ét sted for at få en afviklingsordning omkring sine gældsforhold.

Samme person

Alle henvendelser omkring gældsafvikling, råd og vejledning, tvangsinddrivelse og meget andet har kunnet klares af en og samme person, nemlig den kommunale inkassomedarbejder, der samtidig er pantefoged.

I fremtiden skal man nu henvende sig hos flere myndigheder.

Hvis man skylder skat, skal man fremover henvende sig til staten, hvis man skylder børnebidrag, bistandshjælp, daginstitution eller andet, skal man måske henvende sig til kommunen, og måske skal man henvende sig til staten. Det kommer an på, om restancen skal opkræves eller inddrives.

I aftalen om inddrivelsesområdet ønsker regeringen nemlig, at der nu skal sondres mellem opkrævning og inddrivelse, en sondring der svarer til, at man skiller det varme og det kolde vand i badekaret.

Denne umulige opgave overlader man nu til de 500.000 borgere, der har gæld til det offentlige, og

hvor mange af dem er "svage borgere", der uforskyldt har fået en gæld til det offentlige.

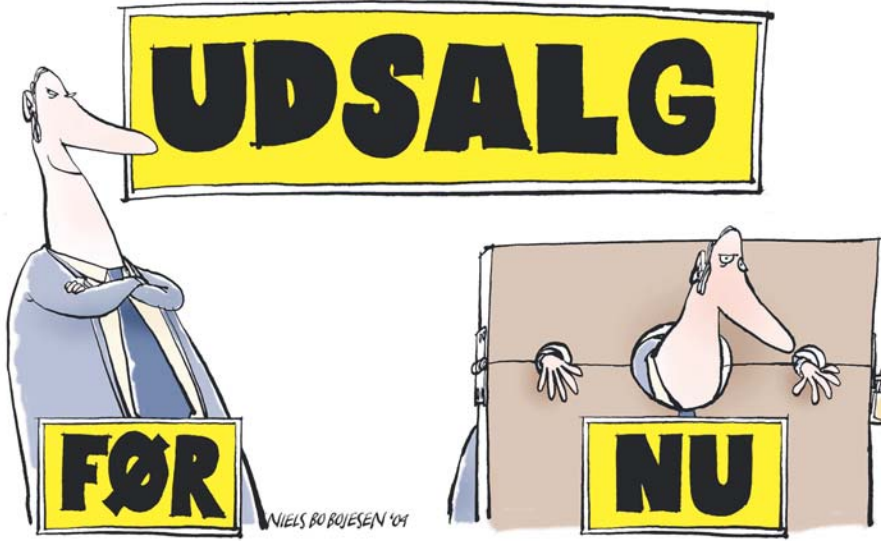
Gæt selv, hvor I skal henvende jer.

Forgæves kørsel

Det kan godt være, at I kommer til at køre flere hundrede kilometer forgæves, fordi I har gættet forkert.

Pyt med det, I er jo selv skyld i at være kommet i restancen.

Jeg håber, at regeringen og Dansk Folkeparti meget hurtigt kommer på bedre tanker og lytter til de fagfolk, der alle entydigt har frarådet denne umulige opdeling.

Forbrugerrådet ønsker at skærpe indsatsen mod udsalgsnyd ved at offentliggøre navnene på de butikker, der ikke overholder loven.

EFTER EP-VALGET

Steen Steensen undrer sig ikke over den lave stemmeprocent ved parlamentsvalget, for efter hans opfattelse er EU ikke et demokratisk projekt, men en trussel mod både den nationale og den personlige frihed.

En folkelig katastrofe

Af STEEN STEENSEN, lektor, Vesterled 11, Ranum

VALGET TIL Europa-Parlamentet er overstået, og der er tid til eftertanke. Kun 48 pct. af vælgerne deltog i valghandlingen. Over halvdelen af befolkningen vendte den europæiske samling ryggen. Hvad skal man mene om det?

Den lave valgdeltagelse piner politikmagerne, og de har straks en serie af forklaringer ved hånden. Der må mere oplysning til, lyder talen, parlamentet spiller en stadig større rolle, og det er vigtigt at stemme ved valgene. Kun på den facon får danskerne indflydelse på udviklingen.

EU er nemlig et demokratisk projekt.

Det er rigtigt, at Europa-Parlamentet og Den europæiske Union i øvrigt be-

stemmer mere og mere over lande og folk. Men kan den kendsgerning betegnes som et gode for almindelige mennesker?

Nej og atter nej. Det europæiske projekt er ikke et demokratisk projekt. Europas samling udgør tværtimod en trussel mod både den nationale og den personlige frihed.

Det er vigtigt at gøre sig begribeligt, at demokrati ikke har meget med stemmeretten at gøre. Det drejer sig

således opfattes som et folkeligt modtræk mod en aristokratisk styreform. Udelukkende på den facon gøres det muligt at sikre individets uafhængighed og ejendom og individets ret til at øve fri næring.

Men i Europa-Parlamentet er folket slet ikke til stede.

Parlamentsmedlemmerne består af professionelle politikere, der oven i købet rekrutteres fra aristokratiet. Parlamentet er en legeplads

Stemmeretten er højest et middel, og det er langt fra sikkert, at en valgdeltagelse kommer til at virke demokratisk.

ikke om at stemme, men om at bestemme, bestemme over sig selv og sit eget og kun det.

Folkets styre

Stemmeretten er højest et middel, og det er langt fra sikkert, at en valgdeltagelse kommer til at virke demokratisk. Hvis stemmeafgivningen alene giver de professionelle politikere et løft i karrieren og et alibi for politisk aktivisme, så forholder det at stemme anselig skade.

Demokrati betyder folkets styre. Demokratiet skal

for overklassen. I Unionens organer overvejer den europæiske dominansklasse sine interesser.

Sagt rent ud: Den europæiske Union er skabt af intellektuelle, ved intellektuelle og for intellektuelle. Den boglige klasse har etableret et magtcenter midt i Europa, hvorfra den kan dominere de mange og skrabe til sig.

Unionsræset udgør på den måde et demokratisk problem. Undertrykkelse og udbytning forekommer uundgåelig. De intellektuelle hører ikke til en klasse,

der kan eller vil brødføde sig selv. Det boglige aristokrati lever i princippet af andres produktive indsats. Og denne levemåde gøres muligt ved hjælp af politik og bureaukrati.

Eller sagt med en slagsætning: Ved hjælp af politik overføres kapital fra de producerende til de vegeterende. Under alle omstændigheder må producenterne i de enkelte lande ganske nøjternt regne med at blive reduceret til en forsørgerklasse.

Fælles rod

Men er der i politik ikke forskel på socialistiske og borgerlige intellektuelle? De valgte på borgerlige lister agter vel ikke at forøge den politiske aktivisme og dermed bureaukratiet og bruge disse instrumenter mod selvejere og produktionsarbejdere? Ork jo. Høje og venstre i politik er et fedt. Fælles rod og fælles karrierebane forener flokken.

Den lave valgdeltagelse til parlamentet må således betegnes som et gode. Man skal ikke godkende politikmagerne ved at stemme og dermed legalisere selve unionsdannelsen.

Den europæiske samling er og bliver en folkelig katastrofe.

Højskolen er ikke en forskole

Af Helge Sander, videnskabsminister (V)

HØJSKOLEN har en helt særlig placering i folkestyret. Det var her bondestandens børn lærte om historie, litteratur og de store spørgsmål. I dag er højskolen en helt anden, end da den startede for mere end 150 år siden, som man også kan læse i JP 29/6.

For liberale er det ikke bare ved skåltaler, at højskolens værdier betyder noget. Men højskolen har aldrig været tænkt som en forskole til universitet. På højskolen lærer man for livet, og det er vel også derfor, at så mange danskere hvert år af sig selv finder vej til højskolens kursusstilbud. Af samme grund må det undre, at der nu er røster fra højskoleleverden fremme, som mener, at regeringen truer den frie skoleform, fordi optagelsesreglerne til de videregående uddannelser bliver ændret.

Det er det rene sludder for ikke at sige bragesnak.

Det er et faktum, at kun for 200 unge ud af de over 20.000 optagne på universiteter har point fra højskoleophold haft betydning. Det er en ud af 100 optagne ved universiteterne. Så ikke engang blandt dem, der kommer ind med andre typer kvalifikationer, fylder de særlig meget.

Regeringen laver ikke et nyt optagelsessystem, fordi vi vil skade de unge. Vi gør det, fordi vi har brug for styrket kvalitet og faglighed i uddannelsessystemet. Og fordi vi ikke synes, det kan være rigtigt, at danske unge jagter point i flere år i det ofte forgæves håb om at komme ind på drømmeuddannelsen.

Stærk faglig profil

Med de nye regler fra 2007 har regeringen besluttet, at unge får at vide, at indgangen til de videregående uddannelser er en stærk faglig profil fra deres ungdomsuddannelse.

Svaret er nemlig ikke helt frit optag, da vores arbejdsmarked jo ikke bare kan af tage et ubegrænset antal psykologer og kandidater fra andre populære studieretninger. Svaret er, at vi giver dem en ekstra chance, som er tæt på at komme ind, men ikke har nok i karakter ved, at de får lov til at lave en faglig supplerings, så de bliver bedre rustet til drommestudiet. For de, der ikke har nok i karakter, er der masser af andre spændende uddannelsesstilbud.

Samtidig siger vi også klart, at vi mener, det er på tide, at danske unge kommer i gang på arbejdsmarkedet, når de er omtrent jævnaldrende med unge i andre EU-lande. Rigtig mange unge i Danmark er omkring 30 år, når de bliver færdige med universitetet, mens det for flere andre lande, vi normalt sammenligner os med, er omkring 25 år.

Det nytter altså ikke noget at tro, at det grå guld bliver for evigt på arbejdsmarkedet. Vi har brug for unge på arbejdsmarkedet.

Kina er sulten efter job

Det nytter heller ikke noget at tro, at vi bare kan gøre, som vi plejer. For som den meget tankevækkende amerikanske forfatter, Thomas Friedman, skrev for nylig: At da han var barn, fik han at vide, at han skulle spise op, for de var sultne i Kina. I dag er det altså sådan, at de i Kina og Indien er sultne efter vore job. Det gælder også for Danmark.

Værnepligt og hjemmeværn blev sikret

Af Peter Skaarup, folketingsmedlem, forsvarsordfører og næstformand (DF)

ERIK DYRING-Olsen (EDO), Randers, kritiserer i Jyllands-Posten 16/6 Dansk Folkeparti for at gå med i forsvarsforliget. Og Morten Hinsch Petersen (MHP), Låsby, mener, at »værnepligten er reduceret til en brandmandsuddannelse.«

Et forlig handler om, at forskellige partier skal enes om et kompromis. Forsvarsforliget er derfor også udtryk for et kompromis.

En måned mere

Men Dansk Folkeparti fik bevaret værnepligten og endda forøget den med en måned i forhold til regeringens oplæg. Derudover blev værnepligten forbedret og moderniseret, så der ikke vil være spildtid.

Værnepligtige skal være til rådighed yderligere tre må-

neder inden for de næstfølgende tre år hvis nødvendigt.

Reaktionsstyrkesoldater m.h.p. fastansættelse og/eller deltagelse i internationale operationer skal have ni måneder oveni. Værnepligtsuddannelsen for livgarden er otte måneder, for hesteeskadronen 12 måneder og for kongeskibet ni måneder.

Ligeledes blev hjemmeværnet bevaret. Hertil kommer en reel friholdelse for besparelser og dermed sik-

ring af et synligt hjemmeværn i alle dele af landet. Fem marinehjemmeværns-kuttere blev anskaffet ligesom miljømateriel til kuttere og andet materiel til hjemmeværnet.

Tæt samarbejde

Reserveofficererne aktiveres inden for hjemmeværnets uddannelse og i totalforsvaret (reelt 30 mio. kr. oveni til hjemmeværnet). Hjemmeværnet får nye opgaver ved tæt samarbejde med beredskabet, politiet og

Told og Skat f.eks. ved sejlads ved grænsen for politiet. Hjemmeværnets egen identitet og kultur sikres - det samme gælder beredskabet.

Jeg har derfor meget vanskeligt ved at genkalde mig det billede, som EDO og MHP tegner i Jyllands-Posten.

Det er rigtigt, at socialdemokraterne og de radikale ville afskaffe værnepligt og hjemmeværn, men det blev ikke til virkelighed, bl.a. takket være Dansk Folkeparti.

